

Слушајући изјаве политичара на власти стварно делује да смо дубоко загазили у златно доба. Тако смо јуче имали прилике да чујемо председника Републике Александра Вучића да у Србији нема гладних и да је највећи проблем гојазност, као и да је просечна плата у Србији 465 евра.

„Промашео сам за годину дана, али ће просечна плата бити сигурно 500 евра, људи ће бити задовољнији“, рекао је он гостујући у Јутарњем програму ТВ Прве, додајући да је тренутна плата 465 евра.

Иначе, просечну плату од 500 евра чекамо већ трећу годину. Требало је да је достигнемо још крајем 2017. године, па крајем 2018, а ево сад смо сазнали ће бити само овога пута нисмо чули када.

Изјава председника да је просечна плата у Србији 465 евра изазвала је неверицу, јер је према последњим подацима Републичког завода за статистику просечна нето зарада у Србији у новембру била 50.556 динара, односно 427 евра.

Ранка Савић, председница Асоцијација слободних и независних синдиката, каже да су престали да верују у изјаве председника и сваку информацију узимају са дозом скепсе.

„Најава о плати од 500 евра је као и све друге најаве погрешна. Просечна плата је нешто преко 420 евра. Они можда узимају у обзир децембар када се исплаћују бонуси и 13. плате па просечна плата буде већа, али одмах следећег месеца се врати на нижи ниво“, напомиње Савић.

Републички завод за статистику најавио је објављивање података о децембарској просечној плати за 25. фебруар. Ово не би било први пут да председник у јавности износи податке који још нису званично саопштени мада у РЗС су раније категорички тврдили да ником не шаљу податке пре званичног објављивања.

Како било, обећања о просечној плати од 500 евра Савић описује као „бајке са екрана на којима стално слушамо како се они на власти муче и како им је тешко, а нама животи пролазе у преживљавању“.

За економисту **Данила Шуковића** нереална обећања политичара су пример политичке корупције.

„Да би просечна плата достигла 500 евра био би потребан много већи раст плата од раста БДП-а. Сваком лаику је јасно да је толика плата незамислива при оваквом привредном расту. Па не падају плате са неба него долазе из тог БДП-а. А то што неко даје таква обећање није питање економије и реалности, него политике“, напомиње Шуковић. Он истиче да би сваки политичар који даје обећања морао да објасни и позитивне и негативне стране те промене, а све остало се сматра видом корупције.

„У примитивним друштвима и заробљеним државама где власти гледају само свој интерес, нико не гледа јавни интерес, па онда такво понашање постаје уобичајено“, оцењује Шуковић.

На истом гостовању председник је изјавио и да у Србији нема гладних, него да је проблем гојазност.

„Природно је да увек желимо више и боље. Никада нисмо задовољни, али то је оно што покреће цивилизацију, али увек пред крај неког политичког мандата морамо да видимо да ли је нешто боље. Нема много гладних, али три милијарде нас у свету има проблем са гојазношћу. Нико у Србији никад неће да каже да имамо проблем са гојазношћу, а не са гладнима“, рекао је он.

Не улазећи у то да је давно прошло време када су богати били дебели, а сиромашни мршави, и да су данас у већем ризику од гојазности сиромашни јер су угљени хидрати, односно храна засићена шећерима најјефтинија храна, наши саговорници жестоко критикују изјаве власти којима негирају постојање сиромаштва код нас. Ово се односи и на изјаву премијерке да је у Србији искорењено екстремно сиромаштво, као и изјаву председника да у Србији нема гладних.

Ранка Савић каже да јој се некад чини да политичари на власти и ми живимо у различитим државама.

„Стање је такво да је више од 500.000 људи гладно, да живи испод границе сиромаштва. Овакве изјаве су непримерене. Овде или имамо пример изреке да сит гладном не верује или се ради о бесомучној пропаганди којој смо стално изложени, па ко поверује, поверује“, каже Савић.

Према истраживању које је урадио АСНС око 45 одсто запослених у јавним комуналним предузећима у Србији, углавном ван Београда, прима минималну плату.

„Ми смо вероватно једина земља у Европи где запослени имају статус угроженог лица. Када разговарамо са колегама из Европе, они то не могу да појме“, објашњава Ранка Савић.

Овакве изјаве Шуковић описује као „невиђену пропаганду“.

„О стандарду грађана се не говори, а и када се каже то нема везе са стварношћу. И праг сиромаштва који је одређен је бесмислено низак. Друга стране медаље је то што је у Србији висок ниво неједнакости. Нико не прича о раслојавању и томе да су богати све богатији, а сиромашни све сиромашнији. Све то се ради због политичког маркетинга, а ми сви смо жртве амбиције да се остане на власти“, напомиње Шуковић.

Експерти за социјалну политику тврде да је последњих дана дошло до неразумевања између политичара и стручњака у изјавама о сиромаштву.

Жарко Шундерић, директор Центра за социјалну политику, истиче да постоје три нивоа сиромаштва. Релативно сиромаштво је оно које користи Еуростат и које мери немогућност особе да оствари одговарајући стандард у односу на остатак друштва у ком живи. „Сам Еуростат каже да то није показатељ богатства или сиромаштва. То је зато што су то богате земље и немају апсолутно сиромашне“, објашњава он.

